Núm. 216

febrer de 2018

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns

3.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

L'hortet de la Farga aconsegueix vèncer l'especulació

Forjant i transformant un espai privat i especulatiu en un cooperatiu i públic

Pàg. 5

Mobilització per la congelació de tarifes

Reacció davant de la congelació de tarifes dels preus del transport

Pàg. 12

Entrevista

Veïns de Camí de la Cadena

La dictadura de la norma i la creació de la discapacitat

EDITORIAL ★

20 anys Burxant

Aquell any 1998 s'estrenava als cinemes la pel·lícula Matrix. Curiosament al barri de Sants també triàvem la pastilla vermella, aquella que significa escollir la dolorosa veritat per sobre de la pastilla blava, la il·lusió de la ignorància. D'aquestes ganes de fer despertar, de burxar, informar, explicar, comunicar i trobar-nos, naixia la Burxa. En un inici, unes senzilles, humils però dignes fotocòpies, on es transmetia allò no que no sortia en cap altre lloc ni mitjà. Lligada sempre als moviments socials del barri des d'on es va conformar i créixer i amb voluntat d'expansió. Per explicar l'especulació que patia i pateix el barri, les seves resistències, la repressió política i les vides dignes i rebels de les veïnes. Però també per parlar de forma propera dels barris de Sants, de llibres, de música, de grups del barri, per fer humor i retrobar el passat comú que corre per aquests carrers. No volem viure a Matrix, volem ser lliures, afrontar la crua realitat, per transformar-la i gaudir d'allò que som col·lectivament. El projecte de La Burxa té vida pròpia, d'aquells que la fem possible, és a dir, equip redactor, col·laboradores, anunciants i les lectores. Per això mateix és un projecte que durant aquestes dues dècades ha anat variant, tot i mantenir el mateix esperit que la va fer sorgir.

En plena època *mil·lenial*, un diari mensual de paper com nosaltres seguim essent un important canal de comunicació al barri. Pròximament estrenarem nova pàgina web per millorar la nostra presència a les xarxes socials i canals virtuals. Més enllà d'això, quan televisions, Twitter's i Facebook's inunden d'informació els nostres sentits, encara segueix present la mancança d'informació local, crítica i pròxima. Per això podem dir que a La Burxa encara li deparen molts més aniversaris. Per fer una celebració conjunta, ja podem anunciar que el pròxim mes de maig farem una festa d'aniversari on volem compartir amb totes vosaltres aquesta efemèride.

LES PARETS PARLEN ★

Edavant República. #Sants/MN

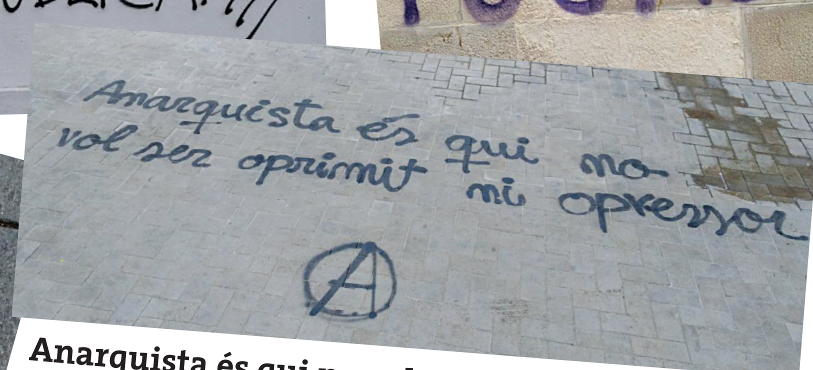

Stop pujades

Anarquista és qui no vol ser oprimit ni opressor

MICRO OBERT★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

L'acceptació de les emocions dels infats els farà millors i més feliços

Marta Seguí Picazo

A la societat d'avui en dia tenim un greu problema: cada cop necessitem més ajuda externa amb els conflictes de la vida, cada cop hi ha més persones amb estrès i ansietat, cada cop hi ha més gent que no sap si és feliç, si vol ser-ho o si està seguint el camí adequat per arribar-hi. Per contrapunt, a algunes escoles de primària s'està posant de moda l'Educació Emocional. Tot i que és meravellós que es posi de moda l'educació i acompanyament dels sentiments en comptes d'altres milers de coses, segueix havent-hi un buit des que l'infant neix fins que, amb sort, arriba a una escola on es treballen les emocions (més enllà de cares tristes i contentes).

Els adults neguem i menystenim (o, en el millor dels casos, relativitzem) els sentiments dels infants perquè quan els mirem a ells, ens veiem a nosaltres: que tenim feina, responsabilitats, factures per pagar, hipoteques, pressió...i creiem que allò que els passa no és important. I moltes vegades així els ho fem saber: - Ui...si ara plores quan siguis gran i et passin coses de veritat, no sé què faràs! Moltes vegades els ridiculitzem, els neguem el que senten, traiem importància a allò que els passa; coses que mai faríem amb un adult, però que, com que ells són petits i no s'assabenten de quasi res, els ho podem fer o dir.

Els infants són esponges des que neixen, aprenen de tot el que veuen i viuen. ¿Com podem pensar que quan siguin adults sabran interpretar els seus sentiments si nosaltres només els ensenyem a negar-los? Tenen els mateixos sentiments que nosaltres: por, tristesa, alegria, felicitat, pena, esperança, malenconia, frustració, enveja... l'única diferència és que ells no els saben analitzar, no saben posar-los en paraules o racionalitzar-los. La nostra responsabilitat és ajudar-los per a que s'entenguin a ells mateixos perquè puguin solucionar futurs problemes, superar adversitats i gaudir del que la vida els portarà . Hauríem d'ajudar-los a entendre's des de petits plantejant supòsits. Aquest tipus d'anàlisi els ajudarà, més endavant, a fer el seu propi raonament, la seva pròpia hipòtesi i, de mica en mica, a anar-se coneixent.

Ser feliç no depèn de què a la vida no et passi res dolent, sinó de com et prenguis les coses que passin, com afrontis i solucionis els entrebancs que vagin sorgint. Per aconseguir-ho, hem de practicar... i per practicar, hem de conèixer què ens passa des de petits, saber per què ens sentim d'una manera o d'una altra. No podem viure una infància on se'ns neguin els sentiments de tristor, per exemple, i esperar arribar a l'adolescència controlant-los i coneixent-los. Això que sembla tan obvi, després no ho és tant: hi ha centenars de famílies que mai han parlat de sentiments amb els seus fills i filles però que pretenen que, durant l'adolescència, aquests els expliquin les angoixes típiques d'aquesta edat, que analitzin els problemes, que triïn una professió per a tota la vida i que siguin responsables. Els infants no aprenen sols, aprenen amb un model, si el model és absent d'empatia i comprensió, l'adolescent i futur adult també ho serà.

Per començar a millorar aquest acompanyament hem d'intentar no banalitzar els sentiments dels més petit/es, hem d'ajudar-los a resoldre petits conflictes donant-los eines per al futur, hem de posar paraules i raonament als sentiments i, sobretot, acceptar el que sentim, tant petits com grans: tots els sentiments ens ensenyen quelcom de nosaltres i dels altres.

Es manté l'acció de desobediència dels encausats del cas Pinyata

Colze a Colze

El cas Pinyata de persecució al moviment anarquista a Catalunya i la resta de l'estat es manté malgrat l'arxivament de la segona part d'aquest d'aquesta inquisidora operació policial.

El dia 28 d'abril de 2017 començava l'acció d'insubmissió a l'Audiència Nacional impulsada des de la campanya colze a colze. Amb aquesta acció, que consisteix a desobeir la mesura cautelar de presentar-se a jutjats per signar una vegada al mes, volíem assenyalar els efectes personals i col·lectius que representen els processos de detencions, judicis, condemnes, i les mesures cautelars imposades a les encausades durant el temps d'espera a ser jutjades.

Avui dia continuen duent a terme l'acció 2 de les 5 persones que la van començar. De les tres restants, dues d'elles han decidit tornar a presentar-se a signar per diferents raons, tant personals com polítiques, i la tercera va quedar exempta de mesures cautelars en arxivar-se Pandora 1.

Actualment les dues persones que continuen duent a terme l'acció d'insubmissió, es podrien enfrontar a un nou judici – en aquest cas a un tribunal ordinari, i no a l'Audiència Nacional – per incompliment de les mesures cautelars. Això els podria suposar una pena d'entre 12 i 24 mesos de pena multa.

Amb aquesta campanya busquem solidaritzar-nos amb totes les persones represaliades, alhora que volem contextualitzar i analitzar l'ús de les diferents eines repressives que disposa l'Estat, per buscar punts en comú entre diferents lluites, establint afinitats i construint eines que puguin ser d'ús col·lectiu.

D'horts urbans i de resistència a la ciutat mercaderia

Hortet de la Farga i Comissió de Festes Plaça de la Farga

Parlem en concret de l'Hortet de la Farga, de la Comissió de Festes plaça la Farga i de la cooperativa d'habitatges en cessió d'ús Sostre Cívic.

Totes tres entitats portem des del 2015 forjant la transformació d'un espai privat i especulatiu en un espai cooperatiu i públic.

Aquesta transformació ve motivada per les activitats que es realitzen, des de fa molts anys, en aquest espai per part del veïnat que són el taller de la Comissió de Festes i el jardí amb hortet.

Hem donat vida i significació a l'espai fent-lo col·lectiu i digne de ser estimat.

Han estat temps d'embats i d'embastar el que ara ja s'ha de cosir: habitatges cooperatius en règim de cessió d'ús i local social amb taller de la Comissió de Festes als edificis de Rossend Arús 36 i 38 i un jardí i horts a l'interior de l'illa amb entrada per Noguera Pallaresa 27.

La lluita política desfermada pel conflicte ha inclòs a Building Center de la Caixa, al Districte i al projecte la Farga amb tota la càrrega d'un barri que amb les seves entitats i veïnat apostem per una societat on puguem viure totes per igual.

La crisi s'ha tancat amb la compra dels dos edificis i l'interior d'illa per part de l'Ajuntament de Barcelona fent ús del dret de tanteig i retracte sobre la propietat que era fruit d'una execució hipotecària.

Ara, amb tota la il·lusió, cal rehabilitar, cal que els habitatges s'omplin de somnis, cal que el taller i local social sigui digne i cal la cogestió del veïnat al jardí i horts de la Farga.

Crònica de barri del mes de gener

Sants Viu

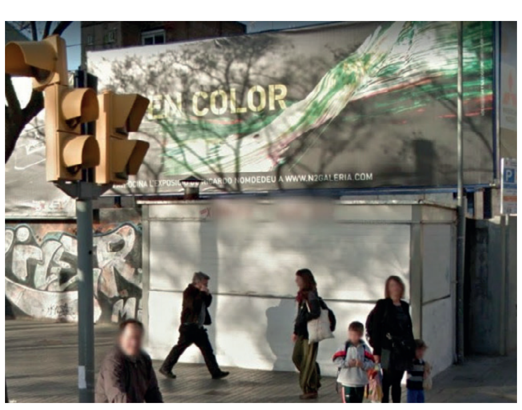
Una xurreria menys

Aquests darrers dies, el paisatge del barri ha canviat en un d'aquells racons a mig camí d'enlloc, al costat d'un solar, a tocar d'oficines de la Hisenda estatal. Si hi passeu habitualment haureu vist que al carrer Tarragona ja no hi ha la típica xurreria que feia guàrdia a la cantonada amb Sant Nicolau.

Però no és la única xurreria que ha desaparegut al barri: si fem memòria, com a mínim falta la Xurreria "El Puente" que ocupava la vorera del carrer Sant Antoni sobre les escales del carrer Premià, on avui hi ha un hotel de luxe. Una xurreria que rebia el nom del pont que anys endarrerehi havia al final del carrer Vallespir, mitjançant el qual es creuava les vies (llavors no soterrades) quan entraven a l'Estació de Sants.

Ja en la darrera dècada, recordem la desaparició de la xurreria Montse, al final del carrer Joan Güell, a tocar de plaça de Sants, i que els darrers anys compartia paret amb el mural reivindicatiu que fa cantonada amb el carrer d'En Blanco.

També, i ja més propera, és la desaparició de dues xurreries que havien conviscut l'una al costat de l'altre a l'estació d'autobusos. Dues estructures d'estat del amants de la nit que, sortint de l'estació, trobaven aquells remolcs plens de sucre i greix necessari per a refer-se de matinada, després d'hores de

poc consum d'aigua i molt de la resta. No sabem si el pla urbanístic de l'estació n'és el culpable o si simplement són víctimes del seu temps.

Nova llibreria al barri

Al carrer Galileu, al trencall amb Miquel Àngel, a l'antic local on fins fa no massa s'hi despatxaven llegums, ara hi trobem lletres i somnis a granel. Un nou projecte cooperatiu neix al barri de la mà de la Glòria i l'Anun, que el passat diumenge 19 de novembre obrien les blaves persianes, per inaugurar una llibreria, La inexplicable.

Una jornada fornida d'activitat cultural, mostra d'allò que volen pel projecte i pel barri, narració de contes per a infants a càrrec d'Irma Borges,

recital de poesia amb Joan Vigó i Andreu Subirats acompanyats musicalment per Diego Burian. Petita mostra d'allò que volen que tingui continuïtat, tallers, recitals, cursos, narracions i comunitat lectora.

Una llibreria literària amb seccions de Narrativa, No ficció, Infantil i Juvenil, Poesia i Novel·la Gràfica, amb vocació oberta al barri, les seves entitats, biblioteques i escoles, amb una selecció acurada i personalitzada de catàleg, amb sensibilitat per a les petites editorials.

El PP vol empresonar 6 anys els joves d'Arran

Els fets es remunten al març d'enguany, quan l'organització juvenil de l'esquerra independentista va protestar a les portes de la seu del Partit Popular. Fruit d'aquella protesta i la campanya mediàtica de criminalització, diverses militants de l'organització han rebut citacions judicials amb peticions de fins a 6 anys de presó. Una d'elles veïna del barri.

A l'auto es detallen els càrrecs dels quals són acusats: desordres públics i danys a la propietat privada amb agreujant de motivació ideològica, que sumen una pena de tres anys. A aquest es suma un altre càrrec de violació de domicili de persona jurídica, penat també amb tres anys de presó. A més, els populars demanen per als sis encausats una ordre d'allunyament de 25 metres

de la seva seu durant cinc anys.

En Marc P., una de les persones encausades i veí de Sants, diu que està "tranquil, perquè segur que l'acusació no prosperarà i tot acabarà amb una multa com sempre".

Els fets es van produir el passat 27 de març i s'emmarquen dins la campanya "l'organització és la clau de la victòria", creada per a defensar el referèndum de l'1 d'octubre i la independència.

El Terra d'Escudella és el restaurant més ben valorat lingüísticament dels Països Catalans

L'establiment és el que registra més bones puntuacions a la CatalAPP, una aplicació creada per la Plataforma

per la Llengua perquè els clients puguin valorar l'atenció lingüística rebuda als establiments de tots els territoris de parla catalana. Amb aquest reconeixement podrà lluir un distintiu que el reconeix com a establiment ben valorat durant la campanya 2017-2018.

En la roda de premsa conjunta de presentació dels adhesius celebrada el dimecres 13 de desembre, precisament al restaurant, Pau Canela va detallar que el seu establiment sempre ofereix el servei en català: «Tenim la carta en català, i també en altres llengües, però és la primera que donem a qui arriba aquí perquè sàpiga que tenim una llengua i una cultura pròpia».

I és que l'elecció del restaurant del carrer Premià no és casual. El personal té unes pautes d'atenció de qualitat entre les quals s'hi inclou una atenció lingüística inclusiva: es manté el català sempre que no hi hagi problemes de comprensió, així s'aconsegueix tractar de manera propera i sense distincions a persones d'orígens molt diferents, no discriminant-los per la seva procedència.

Sants es mou pels presos polítics

3 mesos exactes, 16 d'octubre- 16 de gener. Amb tots els dies i totes les seves nits, amb la de Nadal, el dinar de Sant Esteve, la nit de Cap d'any, la tarda del dia 5 de cavalcada i el matí de reis, dies que els Jordis, en Cuixart i en Sànchez, han passat a la presó, de manera preventiva, a l'espera de no desesperar.

Va ser en motiu aquests tres mesos que Òmnium Cultural va convocar a

manifestar-se davant dels Ajuntaments del país. En el cas de Barcelona, però, la convocatòria prenia l'esperit CDR i convocava a fer columnes des dels barris per a trobar-se Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Des del barri, el punt de les 18:00 hores era el moment de sortida de la plaça de Sants per fer camí i trobar-se amb

la gent, que venint de Sant Antoni, Les Corts i Eixample, farien direcció cap a la convocatòria central. El CDR també havia fet crida a la participació.

Al llarg del recorregut milers de persones criden consignes en favor de la llibertat dels presos polítics i pel retorn del govern a l'exili. Una riuada de gent que, arribant al punt final, resta en silenci i escola les consignes que demanen que l'estat Espanyol respecti la voluntat dels i les catalanes que volen deixar de ser-li súbdits.

Any Pedrolo

Manuel de Pedrolo gaudirà enguany de més protagonisme a les lleixes de llibreries i biblioteques, més minuts de ràdio i televisió i més tinta a diaris i revistes. El centenari del seu naixement l'ha fet mereixedor de distinció d'any Pedrolo de manera oficial per la Generalitat de Catalunya. Al barri, a més, comptem amb la sort que la nostra veïna Anna Maria Villalonga farà de comissària de l'any Pedrolo. Enguany podreu seguir a Santsviu.cat les col·laboracions de l'Anna Maria amb el portal digital.

Mobilització pel transport públic

Clara Victòria

Aquest mes de gener hem vist com han tornat a aparèixer les mobilitzacions contra la pujada de preu de les tarifes del transports públic. L'Assemblea de Barri de Sants s'ha sumat a aquestes participant de la Plataforma Stop Pujades. Aquestes mobilitzacions han tornat a reapareixer després de la congelació tarifaria dels últims dos anys.

La congelació de tarifes dels preus del transport que hi ha hagut van ser petites victòries de la ciutadania que va dur a terme importants mobilitzacions, tant a metro, com a trens. No ha estat la bona voluntat de ningú ni de cap partit, sinó una de les petites victòries que es van aconseguir en l'intens període de lluites que va precedir l'arribada al poder de l'Ada Colau. Un nou poder, que s'anomenava del canvi i que pocs canvis substancials ens ha fet veure. En el tema del transport públic, hem vist com Mercedes Vidal i Ada Colau, anomenaven xantatge a una vaga dels treballadors del metro per dignificar les seves condicions laborals. Com s'ha abandonat la idea de municipalitzar les empreses publiques que, com TMB, compten amb participació privada. Una participació que ha fet que es creï la T-Mobilitat, una privatització encoberta del sistema de pagament. I ara, finalment s'han tornat a apujar els preus de les tarifes. Unes tarifes que compten amb 4 bitllets específics per turistes i 8 pels habitants de la ciutat.

Però veient com la mobilització té la capacitat d'aconseguir victòries s'han de replantejar també els objectius. Tot i que la negativa i la resistència a la pujada de tarifes ha de ser ferma, no es pot perdre de vista que el model pel que s'ha de lluitar és la gratuïtat d'un servei que s'anomena públic. El transport gratuït no és cap utopia, doncs les ciutats capitalistes necessiten que la mà d'obra de l'extraradi arribi puntual al seu lloc de treball, sense obviar que els vehicles privats a motor són cada dia més insostenibles. Davant de la lluita d'Stop Pujades no s'ha de limitar a parlar de tornar a tarifes del 2013 ni de cap any. S'ha de parlar de transport public gratuït. Els moviments socials han de marcar perfil propi en el model de ciutat que volem i no marcar el discurs de forma defensiva. Fer demandes "poc realistes" (dediquem uns segons a apreciar el derrotisme inherent en aquest concepte) no allunya pas de tombar l'increment de preu. Si la lluita és efectiva, l'ajuntament i l'ATM es veuran obligats a cedir parcialment.

La gran aposta municipal pel que fa al transport, a part de la implantació de la T-Mobilitat, està sent la unió dels dos tramvies per la Diagonal. Un projecte heretat de la època socialista. Recordem que la empresa Tram és una empresa privada que explota una cessió municipal. Així, el gran projecte és ampliar el servei que està privatitzat. Tot plegat ens trobem amb unes polítiques municipals que en els primers anys van fer algunes concessions a les lluites pel transport públic però que avui han acabat per assumir els projectes i els discursos dels governs anteriors.

L'expropiació i l'especulació porten a la presó

Pau Martínez

El pròxim 21 de febrer un veí del barri, militant d'Acció Llibertària de Sants, s'enfrontarà a un judici per ser detingut durant la manifestació contra el desallotjament del CSO La Carboneria fa ja gairebé 4 anys. En Pol, el veí imputat, s'enfronta a una condemna de fins a 4 anys de presó i a una multa de gairebé 10.000 euros. Els Mossos d'Esquadra l'acusen d'atemptat a l'autoritat pel llançament d'una ampolla de vidre a un antidisturbis, i també de resistència durant la detenció. Aquest últim delicte, segons la versió dels Mossos, va suposar el trencament del canell de l'antidisturbis que el va detenir.

En Pol, de vint-i-sis anys i nascut a Hostafranchs, es defensa "no vaig realitzar cap llançament, estava tractant de fugir de les càrregues dels mossos, quan ens van envoltar i van detenir a les dues primeres persones. Jo era la segona". A l'acusació d'atemptat a l'autoritat i resistència, se li suma una indemnització de 10.000€. Segons la versió dels mossos, durant la detenció el mosso es va trencar un os del canell per la "forta" resistència del detingut, que va ser "reduït" amb l'ajuda d'un segon antidisturbis. En contra, l'acusat argumenta "resulta fantasiós creure que soc capaç de resistir-me a dos antidisturbis, trencar el canell a un d'ells, i sortir-ne il·lès". Veient el físic del jove santsenc, escanyolit i sense arribar al metre setanta, costa de creure que sigui capaç d'una resistència tan "feroç" i menys de provocar lesions a un antidisturbis de la BRIMO.

El CSO La Carboneria, situat al barri de Sant Antoni, és un edifici ubicat a l'Eixample que va ser okupat com a centre social al 2008, després de portar 4 anys buit i sense cap ús. Al 2010 FBEX Promo Immobiliaria, ex-propietària de "La carbo", va intentar dur a terme el desallotjament però es trobava enfonsada i en concurs de creditors. Al 2011, la titularitat de l'immoble va passar a mans de Barclays (entitat bancària absorbida actualment per CaixaBank), i executà el desnonament al 2014. Al març de 2017 Leasing LWP Spain va comprar l'edifici. Entre tot aquest procés especulatiu l'edifici continua en desús i ha estat declarat patrimoni de la ciutat, a l'espera d'un projecte per l'edifici.

Per altra banda, l'Assemblea del Barri de Sants denuncia que els darrers anys Sants està patint la pujada indiscriminada del preu del lloguer mes rere mes. A més a més, Sants ja és el segon barri que més es desnona de Barcelona. El Víctor, membre de l'Assemblea de Barri de Sants, afegeix "no creiem que aquest cas repressiu sigui un altre incident sinó que es tracta de justificar a cop de sentències un conjunt de pràctiques especulatives que fan fora del barri a les seves veïnes".

El judici es celebrarà el 21 de febrer i el Víctor anuncia futures mobilitzacions per denunciar el cas i l'especulació "que expulsa les nostres veïnes", així com per defensar "un habitatge digne". Mentrestant, el Pol resta a l'espera de la celebració del judici i assegura que "és innocent".

Nou imputats pel tall de les vies del l'AVE de la vaga general del 8 de novembre

Rubén Molina

S'ha iniciat la repressió per la vaga general del 8 de novembre en que es va aconseguir aturar tot el país per la llibertat del presos polítics i contra la repressió de l'estat Espanyol. Va ser el moment en que l'organització dels més de dos-cents CDR de tot el país va permetre coordinar diferents accions de talls viaris que va afectar sobretot a les fronteres.

Però Espanya no atura la seva fam repressiva i ja ha posat el focus en aquests actes. Malgrat totes les accions d'aquell dia van mantenir un to totalment pacífic, l'estat sembla que no pugui aturar aquesta maquinària devoradora de llibertats. Arreu del país han començat a arribar citacions per participar en els diferents talls o marxes lentes que van protagonitzar tot el dia de lluita. A ciutats com Igualada i Sabadell han citat a més de trenta persones i a altres indrets del país també s'ha repetit la jugada. Aquestes noves estratègies repressives eviten les grans operacions policials i s'efectua d'una manera més silenciada.

Al barri de Sants, un del punts calents del dia pel tall de les vies a l'Estació de Sants, també ha arribat la repressió. Nou persones de les més de mil que van participar a l'acció han estat imputades per delictes de desordres públics i coaccions. En canvi la mateixa jutgessa subratlla que es va tractar d'una mobilitzacions pacífica on no consten danys ni desperfectes. Des del CDR de Sants no han pogut posar-se en contacte amb les persones investigades, per això mateix fan una crida a que aquestes es posin en contacte amb ells per poder donar suport i denunciar-ho.

La dictadura de la **norma** i la creació de la discapacitat

Ana Manzano Novoa

Les persones ens signifiquem a través de la relació que adquirim tant amb el nostre entorn, com amb les persones que ens envolten i som, en part, allò que aquestes persones ens retornen amb la seva mirada. El nom que tenim, sense anar més lluny, és un dels primers gests que corroboren aquesta afirmació: ens el posen els nostres pares regalant-nos ja la nostra primera identitat.

Per identificar-nos com a persona, partim de diferents escenaris que van des d'allò més íntim a allò més general: del nostre cos i la nostra biologia, fins a la nostra família, el lloc on vàrem néixer i créixer, el moment històric que vivim, la cultura... Tots aquests escenaris són esferes en continua i invisible relació entre si que, sense que nosaltres en siguem conscients del tot, ens construeixen i ens redefineixen al llarg de tota la vida.

Cada dia, quan sortim de casa i ens afrontem a la vida quotidiana, ho fem carregant milers de creences que hem anat interioritzant fins al punt de portar-les inscrites a la mateixa pell, a través de les quals llegim i interpretem el món que ens rodeja. Com a individus, a més, tenim certa quota de poder i és en funció d'aquesta que decidim la nostra manera de mirar el món, és a dir, la nostra subjectivitat. Tanmateix, les idees transmeses a través de la cultura, i sobretot a través dels mitjans de comunicació, ens afecten molt més del que a moltes ens agradaria.

"Però és que la societat actual es construeix així, a través dels dualismes: home i dona, bé o malament, èxit o fracàs, sa o malalt... i, en aquesta reducció, ens oblidem d'una gran escala de grisos"

Jo, com a dona blanca occidental nascuda als anys 80, visc en una cultura que m'ha proporcionat una imatge molt concreta de la dona que hauria de ser, i el mateix succeeix amb altres grups de persones i amb el propi món. Per dir-ho breument, el que fem és crear una imatge del bé i del mal. Quin malson això dels dualismes, oi? Però és que la societat actual es construeix així, a través dels dualismes: home i dona, bé o malament, èxit o fracàs, sa o malalt... i, en aquesta reducció, ens oblidem d'una gran escala de grisos on se situen diferents condicions culturals, emocionals, mentals, físiques, sexuals, i tantes altres diversitats que no són representades i que, per tant, queden excloses i soterrades.

En la seva majoria, les imatges que els mitjans de comunicació ens donen de les persones estan estereotipades i plenes de valors i d'interessos comercials. El principal problema és que, a través de la repetició, aconsegueixen que unes idees molt simplificades i molt allunyades de la realitat, passin a ser absolutes veritats. Es genera una idea fictícia del que és normal i desitjable i aquesta idea falsejada no representa, ni de lluny, a la major part de la població i ens sotmet a una dictadura: la dictadura de la normalitat. Aquella que ens oprimeix amb uns ideals que marquen allò que hauríem de ser i ens mostra on mai no podrem arribar.

Les persones amb diversitat funcional pateixen aquesta realitat igual que nosaltres, però la gravetat de la seva situació és molt pitjor. Si a nosaltres els estereotips ens oprimeixen, a les persones amb diversitat funcional directament les anul·la i, tal com ens ensenya el món de la publicitat, allò que no és representat, no existeix, s'estigmatitza i es converteix en una "anomalia". Aquestes persones, sobretot les que tenen discapacitat intel·lectual, no solen formar part de les nostres vides quotidianes perquè, a menys que tinguis algun familiar o a algú proper, no existeixen espais on puguem compartir la vida amb elles, no sabem com són i, com deia abans, queden invisibilitzades en els mitjans de comunicació.

De ben segur que les responsables de tot això són algunes de les nostres creences. Si bé avui en dia ens sembla lògic que les dones generin els seus moviments d'emancipació o que la societat lluiti contra les idees heteropatrialcals, encara no succeeix el mateix amb les persones amb diversitat funcional: no se'ns fa tan estrany que es vulneri el seu dret a decidir sobre la seva vida i segueixin silenciades a casa seva o als centres ocupacionals. Potser hi ha un pensament inconscient que subjau a tot això, i és que les persones amb diversitat funcional no arriben a la categoria de "persona" i, per tant, no és tan important que les tinguem en compte per construir el món.

Per entendre una mica millor d'on podrien venir aquestes creences, hauríem de considerar alguns esdeveniments històrics: en primer lloc, hem arribat al segle XX amb un llegat històric que sempre ha tractat a les persones amb diversitat funcional com a fenòmens naturals, malediccions o càstigs divins. Per altra banda, el sorgiment de la revolució industrial va establir uns valors de producció que són els que avui en dia determinen si una persona és vàlida o no i les persones amb diversitat funcional com cossos que no poden adaptar-se als nivells de producció estipulats, són

"La revolució industrial va establir uns valors de producció que són els que avui en dia determinen si una persona és vàlida o no"

considerats improductius i no vàlids. I finalment, tal com argumenta Beatriz Preciado a la seva conferència sobre la mort de la clínica, les lògiques estadístiques i matemàtiques van entrar també en els processos de gestió de salut i de la societat provocant que la noció estadística de "mitjana" es converteixi en la noció de la norma "biopolítica", és a dir, tot allò que excedeixi o que no arribi a la mitjana es considera anormal.

La institució clínica del moment intenta, deixant de costat el misticisme i emparant-se en la ciència, classificar-nos entre cos normal o cos patològic. Les diferències físiques, sensorials o mentals, es consideren no aptes per conviure en aquesta societat i són apartades per corregir-les o curar-les. Són els bojos o els minusvàlids. Categories de persones menys vàlides d'on, per cert, encara no hi hem sortit ni les dones, ni les prostitutes, ni el col·lectiu LGTBI, ni moltes d'altres on la condició cultural no encaixa amb els cànons o interessos d'una societat amb valors neoliberals i capitalistes.

"Les diferències físiques, sensorials o mentals, es consideren no aptes per conviure en aquesta societat i són apartades per corregir-les o curar-les"

Per sort, a partir de la segona meitat del segle XX i seguint la línia d'altres moviments de drets civils, les persones amb discapacitat van començar a manifestar-se demandant aspectes com poder tenir accés als llocs públics, a la informació, a la feina i que, en general, se'ls tingués en compte. L'any 2006 va tenir lloc la convenció dels drets de les persones amb discapacitat a les Nacions Unides, on es va reconèixer que la discapacitat resulta de la interacció entre les persones amb deficiència i les fronteres degudes a l'actitud i a l'entorn, que eviten la seva participació plena i efectiva en la societat en igualtat de condicions amb els altres.

Cada cos i cada ment té una manera de ser i de sentir, una manera d'expressar-se, una llengua nativa, però no hem sigut educats per a respectar la diferència. És possible que una persona no pugui reproduir el llenguatge normatiu, però trobarà una manera de transmetre les seves preferències i de fer saber allò que sent. No deixa de ser rellevant que posem l'accent en la seva falta de capacitat per parlar, però no el posem en la nostra falta de capacitat per entendre. Si creiem que només hi ha una única forma vàlida o sana d'interaccionar amb l'entorn, el que estem fent és, més o menys conscient, colonitzar els altres cossos i prohibir-los ser.

I així, apartant allò que no val, la

"No deixa de ser rellevant que posem l'accent en la seva falta de capacitat per parlar, però no el posem en la nostra falta de capacitat per entendre"

societat s'ha anat construint homogeneïtzada i excloent. D'una forma o altra, el que és normal es transmet dins la cultura com una mesura única en la qual, o hi estàs dins, o hi estàs fora. Les persones que presenten algun tipus de discapacitat són vistes com a cossos amb necessitat de ser rehabilitats, i així són relegades a centres clínics o especialitzats. Segons aquest pensament, és la mateixa persona la que té un problema i és a ella a la que s'ha de tractar. I això és el que ha portat a la institucionalització, la segregació, la medicalització i la vulneració dels drets de milers de persones amb diversitat funcional.

És curiós perquè si busquem la definició de "normal", la primera accepció que trobem és: "Adj. Dit d'una cosa: que es troba en el seu estat natural". Tanmateix, molts cossos i moltes ments que sí que es troben en el seu estat natural, no són considerats normals.

Les persones NO són el problema, és la manera de mirar d'una societat que no ha pensat en elles ni ha tingut en compte allò que necessiten per a poder-se desenvolupar com a ciutadans de ple dret. És urgent que comencem a canviar la mirada cap a aquelles persones que no considerem iguals a nosaltres. És necessari que la societat abandoni aquesta actitud condescendent cap a les persones amb diversitat funcional, perquè elles també es construeixen a través dels nostres ulls, i no són ni més ni menys que aquell que els mira. Moltes vegades no sabem com relacionar-nos amb el que no coneixem, ens fa por, però és la nostra limitació la que es posa en relleu, no la de l'altra persona.

Deia Amèlia Baggs, una activista amb autisme, que "només quan les diferents formes de ser persona siguin reconegudes, seran possibles la justícia i els drets humans".

Problemàtiques associades a la **diversitat funcional**

Dependència

Bernat Marimón

L'any 2007 entra en vigor la llei estatal coneguda com la Llei de la dependència, la qual dota del marc normatiu necessari per regular l'atenció a les persones amb dependència. Amenaçada des de bon principi per la crisi i víctima de les retallades pressupostàries, la llei ha avançat a batzegades i els recursos per finançar-la no cobreixen encara avui les necessitats de tots els que sol·liciten beneficiar-se'n.

El departament de Treball, Afers Socials i Famílies defineix la dependència com "l'estat de caràcter permanent en què es troben les persones que, per raons derivades de l'edat, malaltia o discapacitat, i lligades a la falta d'autonomia física, mental, intel·lectual o sensorial, els cal l'atenció d'una o altres persones, ja sigui per a la realització de les activitats bàsiques de la vida diària com ajudes per la seva autonomia personal.

La Llei va dirigida a la ciutadania espanyola que es trobi en una situació de dependència en algun dels graus establerts (moderada, severa o gran) i que hagi residit a l'estat espanyol durant cincs anys, dos dels quals han de ser immediatament anteriors a la data de presentació de la sol·licitud.

Queden excloses automàticament de la llei les persones sense residència espanyola les quals s'han de regir per la llei orgànica de drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social o per tractats internacionals o possibles convenis establerts amb el país d'origen.

A Catalunya hi ha quasi 145.500 persones que reben prestacions i serveis relacionats amb la dependència, segons l'últim balanç (finals del 2017) del departament de Treball, Afers Socials i Famílies.

Integració laboral

Sònia Roncero

La cerca d'un bon lloc de treball és un procés habitualment complicat per a tothom. Passada la crisi i en ple segle XXI, amb un futur mitjanament optimista per endavant en quant a oportunitats laborals i de desenvolupament professional, hi ha col·lectius que es troben amb obstacles afegits que els dificulten encara més trobar una feina.

Per molt que alguns defensin que no hi ha discriminació laboral cap a les persones amb diversitat funcional, les dades no ho mostren. El 50% de les persones amb diversitat funcional es troba en edat de treballar (representen al voltant d'un 5% de la població catalana potencialment activa), però d'aquestes només tres de cada deu tenen un contracte laboral.

La majoria de companyies només contracten personal amb discapacitat perquè la Llei General de Discapacitat (LGD) les obliga: les empreses més grans de 50 empleades han de tenir, almenys, un 2% de treballadores amb certificat de discapacitat del 33% o superior. Tot i així, moltes incompleixen la llei o apliquen mesures alternatives (com utilitzar un proveïdor que sí contracti treballadors amb diversitat funcional o fer alguna donació). A més, la majoria de llocs de treball acostumen a ser precaris i pocs són contractes de llarga durada o indefinits. El mercat laboral encara no és inclusiu: segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya, dels contractes indefinits registrats el 2017 només un 0.5% eren per a persones amb diversitat funcional.

La discriminació de les persones amb diversitat funcional en el terreny laboral no està ni de lluny justificada. No es la mancança d'una qualitat o la dificultat per a realitzar una tasca el que hauria de ser decisiu a l'hora de trobar una feina, sinó que el fet de trobar-la i ser contractat ha d'estar basat en la competència professional i l'habilitat per a realitzar-la. Tots tenim un talent independentment de la nostra condició física i/o mental, i és aquest talent el que ens farà més o menys aptes per un lloc de treball.

Gènere

Carla Secondi

La situació d'opressió i exclusió que viu el col·lectiu de persones amb diversitat funcional es veu agreujada quan les persones són de sexe femení o de gènere no normatiu.

Les dones amb diversitat funcional poden patir, depenent del context i de la situació personal de cadascuna, una interacció d'opressions però principalment, pel fet de ser dones en una societat patriarcal i pel fet de ser persones amb diversitat funcional en una societat capacitista aquestes dones "ocupen un lloc de radical alteritat que dispara els nivells de precarietat i vulnerabilitat problemàtica" (Pie, A., Riu Pascual, C. 2014).

La situació és més complexa que una senzilla suma de vulnerabilitats però, dades en mà , podem veure com aquest col·lectiu experimenta cotes majors d'atur, salaris inferiors, menys accés als serveis de salut, més mancances educatives, un escàs o nul accés a programes i serveis adreçats a dones, i sobretot un major risc de patir abús sexual i físic.

La violència envers les dones amb diversitat funcional és un aspecte profundament invisibilitzat, ja que hi ha un gran desconeixement sobre els alts índex de violència adreçats a dones amb discapacitat que actua en combinació amb una sèrie d'estereotips provocant que aquesta situació sigui, no només invisible, sinó d'alguna manera "naturalitzada".

També cal senyalar que és necessària una ampliació conceptual sobre la noció de violència, per considerar com agressions qüestions estructurals, simbòliques i semàntiques relatives a la diversitat funcional (A. García-Santesmases, 2015), com per exemple, l'aïllament, el maltractament psicològic, l'esterilització forçosa o l'avortament coercitiu, l'explotació econòmica, o la sobre medicalització, entre d'altres.

Entre les causes d'aquesta violència estructural i invisible trobem, per exemple, ser menys capaces de defensar-se físicament, la dificultat d'accés als punts d'informació i assessorament (a causa de la poca accessibilitat física, sensorial o cognitiva), una autoestima més baixa i un major menyspreu de la pròpia imatge com a dona, una major dependència de l'assistència i cura dels altres, i viure freqüentment en entorns que afavoreixen la violència (famílies desestructurades, institucions, hospitals i residències).

Una especial menció mereixen el tema del cos i de la sexualitat de les dones amb diversitat funcional. Les persones amb diversitat funcional assumeixen l'existència de falses creences sobre la seva sexualitat que van des de l'extrem de ser considerats éssers asexuats i eterns infants, a ser vistes com a persones amb una sexualitat desaforada. La negació sexual que pateixen sovint les dones amb diversitat funcional, juntament amb la poca educació sexual rebuda al llarg de la seva vida, incrementa la vulnerabilitat al risc de patir abusos.

Pel que fa als cossos de les dones amb diversitat funcional, en molts casos la seva aparença física s'allunya considerablement de l'ideal estàndard de bellesa femenina, i com més distància hi hagi respecte a aquest ideal, major probabilitat que la dona sigui considerada asexuada i indigna per assumir els tradicionals rols femenins (Pie, A., Riu Pascual, C. 2014).

Asun Pié i Andrea García-Santesmases en "De resistencias y violencias, la lucha de las mujeres con diversidad funcional", profunditzen en els factors que interactuen perpetuant la invisibilització de la violència envers les dones amb diversitat funcional i reflexionen sobre la possibilitat de generar resistències específiques per fer front a la situació d'opressió que pateixen.

Aquestes autores evidencien com el marc teòric dels "Feminist Disability Studies", el camp d'investigació que busca generar coneixement a partir de posar en diàleg els estudis feministes i els estudis sobre la discapacitat, és el més pertinent per analitzar la violència envers les dones amb diversitat funcional.

Pel que fa a l'activisme, la intersecció i l'aliança entre les lluites del Moviment de Vida Independent i dels Moviments Feministes genera nous espais de lluita i de resistència per les reivindicacions específiques de les dones amb diversitat funcional. És imprescindible seguir resistint i seguir lluitant.

Paradigmes i altres consideracions al voltant de la **discapacitat intel·lectual**

Romà Javierre

"El món de la discapacitat intel·lectual és una illa medieval on hi ha una vulneració sistemàtica de drets i vosaltres en sou còmplices." Amb aquestes paraules una persona experta en temes d'ètica aplicada es dirigia durant una formació a un grup de professionals -entre els que jo m'hi trobava- de l'àmbit de l'educació social, el treball social i la psicologia. Aquest paral·lelisme amb una illa pot ser encertat, si la pensem com un espai aïllat del món, tant física com conceptualment, lluny de tot i tothom, invisible a les mirades alienes, excepte quan un s'hi acosta i decideix posar-hi els peus. Tanmateix pot ser adequat ubicar-la en una època remota, on certes pràctiques que avui dia trobem aberrants formaven part de la normalitat establerta. Però la discapacitat no és quelcom estàtic i absolut, sinó que, tal i com recull la Convenció de Drets de les Persones amb Discapacitat de l'ONU (2006) *és un concepte que evoluciona i que resulta de la interacció entre les persones amb deficiències i les barreres degudes a l'actitud i a l'entorn que eviten la seva participació plena i efectiva en la societat, en igualtat de condicions amb les altres* (CDPD, 2006, preàmbul).

De forma més general, es pot explicar aquesta evolució a través de 3 grans models, que si bé segueixen una lògica de seqüència temporal, poden coexistir en un mateix moment històric. Aquests models de tractament de les persones amb discapacitat són el *Model de Prescindència*, el *Model Rehabilitador* i el *Model Social* (Palacios, A., Romañach, J, 2006).

Model de la Prescindència

Des del ***Model de la Prescindència*** es considera que les causes que originen la discapacitat són religioses, i que les persones amb discapacitat no tenen res a aportar a la societat, i per tant es pot prescindir d'elles.

Model Rehabilitador

El ***Model Rehabilitador*** entén que les causes són científiques i, per tant, explicables i corregibles des de la lògica de la ciència positiva i normativa com, per exemple, a través de la medicina.

És important assenyalar que el model rehabilitador (o biomèdic), ha estat predominant i hegemònic en el nostre país, ocupant una centralitat en la forma d'interpretar la discapacitat intel·lectual. La filosofia que hi ha al darrere es centra en el substrat fisiològic, entenent que "*la discapacitat intel·lectual es caracteritza per limitacions significatives tant en el funcionament intel·lectual com en la conducta adaptativa expressada en les habilitats adaptatives conceptuals, socials i pràctiques. Aquesta discapacitat s'origina abans dels 18 anys*" (AAMR, 2002). De forma general es pot dir que la mirada provinent d'aquest model apunta a les limitacions individuals, a la idea de problemàtica clínicament abordable, i a la *rehabilitació* de la persona com a estratègia necessària per a poder recuperar un (suposat) estat de "normalitat". A casa nostra, aquest model ha cristal·litzat de forma molt evident -sustentat tant per l'acadèmia com per l'administració- en tots aquells dispositius (serveis específics) destinats a ocupar-se de les persones amb discapacitat al llarg de tota la seva vida. És especialment paradigmàtic el cas dels *centres ocupacionals* per a persones adultes amb discapacitat intel·lectual, dissenyats per a *ocupar* (de contingut) la vida de les persones, *rehabilitar* (reparar les desviacions) els cossos no normatius, i *rendibilitzar* els cossos a través del treball per extreure'n un benefici material.

Model Social

Com a contraposició al Model Rehabilitador, trobem el ***Model Social*** de la discapacitat que entén que no serien les limitacions individuals les arrels de la discapacitat, sinó les limitacions de la societat per prestar serveis adequats i per assegurar adequadament que les necessitats de totes les persones siguin tingudes en consideració dintre de l'organització social (Palacios, 2008). Aquest model entén la discapacitat com una forma d'opressió social que -sense negar la *deficiència* com a funcionament divers d'una part del cos- es centra en els processos de discriminació i exclusió vers la persona quan aquesta és categoritzada (per suposats experts) com a persona amb discapacitat. Aquesta visió quedava ja recollida a l'any 1976 per part de la Union of Physically Impaired Against Segregation (UPIAS) de la següent forma: "*La discapacitat és el desavantatge o la limitació de l'activitat causades per una organització social contemporània que té en escassa o cap consideració a les persones amb alguna deficiència i per tant les exclou de la participació en les activitats socials generals*" (UPIAS, 1976). Aquest model, molt vinculat al Moviment de Vida Independent des dels seus inicis (final de la dècada dels 60 als EE:UU), deriva a l'estat espanyol en el que avui coneixem com a *Model de la Diversitat* (Palacios, A., i Romañach, J., 2006) i en el concepte àmpliament difós de *diversitat funcional* (Foro de Vida Independiente, 2005).

Per concloure, és important senyalar que la discapacitat respon a una interpretació concreta de la realitat, variable al llarg del temps, on diferents discursos hegemònics i de poder s'han imposat a d'altres discursos més perifèrics i subalterns, fixant el contingut, les pràctiques, les polítiques i les vivències en relació a les diverses formes de funcionament individual. Aquestes formes d'entendre la discapacitat no es poden desvincular de certs espais ideològics sobre com concebre la diversitat, la diferència, i en definitiva de com entendre l'alteritat.

Malauradament, aquesta forma d'entendre les persones amb funcionalitats no normatives, ha provocat la seva expulsió forçosa cap espais fronterers configurats segons diverses lògiques, com la capacitista, la productiva o la biomèdica, entre d'altres. Paradoxalment, la nostra societat, prenent com a estendard la bandera de la inclusió, ha creat diferents serveis d'atenció a les persones amb discapacitat, que no han fet sinó reproduir espais d'exclusió, permeten justificar la necessitat d'existència d'aquests mateixos dispositius, sense que mai canviï res.

L'illa segueix allà, lluny de tot i de tothom. Fins quan en serem còmplices?

Romà Javierre és Psicòleg Social i Antropòleg

"Cal que parlem de drets humans"

Xavi Borràs

Les persones, pel fet de ser persones, naixem amb uns drets intransferibles que ningú ens hauria de prendre. Aquests drets són considerats com Drets Humans.

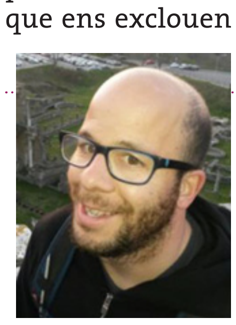
Els Drets Humans són un conjunt de principis que estan per damunt de les lleis i normatives, fins i tot per sobre de les constitucions dels països. Per això, els països que han signat la Declaració Universal dels Drets Humans i altres instruments com la Convenció Internacional de les Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat, estan obligats a complir i fer que es respectin els drets.

Els Drets Humans no han estat una concessió dels governants, sinó que molta gent ha hagut de lluitar perquè se'ls reconeguin, per tenir-ne accés i per fer-los efectius. Alguns exemples són els pobles indígenes, el vot de les dones, la lluita contra les desigualtats de gènere, les lluites contra el racisme, les lluites contra l'homofòbia.

Les persones discriminades per la nostra diversitat funcional hem estat excloses de la societat i se'ns han negat els Drets Humans. Hem fet nosa perquè es pensava que no servíem. Moltes vegades ens han amagat perquè no volien que estiguéssim a la societat i que ens expresséssim. Tot per ser "massa diferents". Però tothom és diferent.

Per això, històricament les anomenades "persones amb discapacitat" també han hagut de lluitar pels seus drets, i un dels fruits d'aquestes lluites és la Convenció internacional de les Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat.

Avui en dia, tot i que tenim una Convenció internacional, les persones amb discapacitats encara continuem sent discriminades per la nostra diversitat funcional. Ens trobem amb moltes barreres que provenen de la inadaptació de l'entorn físic, social i actitudinal a les persones (siguin o no persones amb discapacitat), barreres que ens exclouen de la participació en la societat.

Xavi Borràs és activista i membre del grup de persones autogestores Diversitat Funcional Sabadell i Comarques

RACÓ HISTÒRIC

La Plaça dels Països Catalans

Joanjo Garcia

Deia Roque Dalton en referència a Rubén Darío que cada estat tenia el premi Nobel que es mereixia. Potser amb les places i els països ocorre el mateix. Si ens fixem en Barcelona la Plaça d'Espanya té reminiscències de certa fatxenderia imperial mentre que la dels Països Catalans apareix gairebé com una irregularitat en el paisatge, pràcticament com un buit. Més que una plaça, la de Sants, és una clatellada al vianant. Resulta una mossegada al paisatge malgrat la posició que ocupa de benvinguda a la ciutat per als viatgers que hi arriben.

D'aquí a un parell de mesos es compliran trenta-cinc d'anys de la seua inauguració, un aniversari imperfecte i amb regust d'intranscendència per un espai urbà que conjuga a la perfecció els mateixos adjectius. Dels actes d'estrena de la plaça queda a penes una pàgina en el diari. La notícia destaca la presència del llavors alcalde Pasqual Margall, qui havia accedit al càrrec accidentalment després de la marxa de Narcís Serra al ministeri de defensa.

La dels Països Catalans seguia el model d'intervencions aspres —les conegudes «places dures»— que combinaven formigó, granit i ferro, i que van fer fortuna a la Barcelona dels 80. La seua funció primera era intentar contrarestar l'edificació descontrolada de la dècada anterior i alleugerir la trama urbana. Més que com espais per a la sociabilitat van ser pensades com a parèntesis i, per a una nova generació d'arquitectes, com a petites pinzellades d'art, d'alenades de modernitat. No obstant això, allò que fa singular la de Sants és que resulta una metàfora perfecta d'una doble degradació. D'un costat d'aquesta modernitat urbanística pensada en funció del fet creatiu per sobre de la utilitat ciutadana. D'un altre, el nom triat delata l'ambició d'un imaginari diferent que remetia a la plurinacionalitat de l'estat, anhel que ràpidament ocupà el seu lloc entre les quimeres socialistes com el dret a l'autodeterminació, l'aconfessionalitat de l'estat o la sortida de l'OTAN. El deteriorament dels seues escassos equipaments va en paral·lel a l'erosió accelerant de tots aquests propòsits.

Trenta-cinc anys de metàfora, però també trenta-cinc anys de despossessió, d'un no-lloc, d'un homenatge involuntari a la lletjor, a l'abandonament.

Aquests dies que encara ressona la consigna «els carrers seran sempre nostres» cal apel·lar a la literalitat del significat, contagiar d'entusiasme les persones que s'han llançat a la reapropiació dels carrers com a trinxeres bàsiques de la democràcia popular, omplir de continguts aquests afanys. Proposar, debatre, participar, redreçar el potencial simbòlic de la plaça, dotar-la d'un significat nou, derrotar la grisor que li és característica. I de pas acolorir els Països Catalans. Som-hi?

VIDES DE BARRI

Entrevista a **Laura**

Sònia Roncero

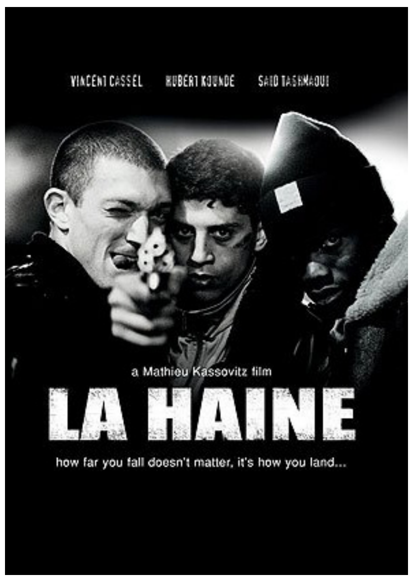
La Laura és una veïna del barri d'Hostafrancs. Nascuda al 84, és la quarta generació de la seva família que hi viu. Va passar tota la seva infància al barri. Recorda amb un somriure quan era membre de la UEC de Sants, i les tardes que passava a l'escola de ceràmica Lluna de Fang. També ens explica com feia veure que venia fruita als veïns mentre feia companyia al seu oncle a la parada de fruita que aquest tenia al Mercat d'Hostafrancs. Potser d'aquí li ve la seva passió per les síndries!

Després vindrien 10 anys de descobrir món, la gran majoria a França, on va passar d'adolescència i la universitat, però també Portugal, Equador, Madrid i Uruguai. Però entre tant anar i tornar sempre hi havia una estona per passar pel barri a fer un petó als avis, que segurament eren al mercat comprant el dinar. Quan va tornar, no va tenir cap dubte d'on viuria: tornaria a Hostafrancs. Actualment fa més de 6 anys que hi viu i, és usuària de molts serveis del barri. Acostuma a anar per exemple a la piscina municipal de l'Espanya industrial, també al Zumzeig, cinema cooperativa (on forma part de la comissió de barri però diu que s'ha saltat les últimes reunions, que no li diguem a ningú), al Forn Baltà, i en general, fer vida de barri tant com pot.

Com moltes veïnes de Sants i de Barcelona a la Laura li preocupen els preus del lloguer, els fons especuladors, els desnonaments, la gentrificació i els pisos turístics il·legals, i que això perjudiqui el petit comerç i la qualitat de vida. La contaminació, el medi ambient i la pobresa energètica també són qüestions que la inquieten i intenta contribuir positivament mitjançant petits gestos. No es considera cap exemple per ningú, diu que s'equivoca sovint, però el primer és conscienciar-se, i després intentar contribuir.

CINEMA

La Haine de Mathieu Kassovitz

Laura Ezcurdia Aguirre

- A l'escola em van ensenyar que l'odi genera més odi.
- Jo no vaig anar a l'escola, sóc del carrer, i al carrer t'ensenyen que si poses l'altra galta et donen pel cul.

L'odi (La Haine) de Mathieu Kassovitz, malgrat estar publicada l'any 1995, podria ser malauradament un retrat social actual. Rodada de manera sublim en un cru blanc i negre, ens explica amb un realisme brutal la història de tres amics (un immigrant àrab, un jueu i un boxejador negre) d'un suburbi de París. La policia ha deixat en coma a un noi del barri després de detenir-lo, i els disturbis nocturns generats en resposta a aquesta agressió deixa al barri una bomba de rellotgeria en forma de pistola que un dels protagonistes troba i vol fer servir per a fer justícia. Aquí comença la deriva dels personatges a través d'un angoixant compte enrere de 24 hores.

L'odi tracta sobre la frustració, la lluita diària en una vida sense futur, de ciutadans de segona privats d'oportunitats atrapats dins els seus rols… inclús de l'amistat. Ens mostra també com aquells que protesten o es rebel·len son maltractats per l'estat a través de la policia, i de la violència com a únic llenguatge.

"Un tio es tira per la finestra des d'un 50è pis. Mentre va caient pensa: "de moment, tot va bé, de moment, tot va bé"… L'important no és quanta estona estàs caient, sinó l'aterratge"

I tal com comença la pel·lícula, acaba amb aquesta frase, que parla de la caiguda d'una vida ja sentenciada.

LLIBRES

Lucius Minicius Rides Again de Bev Allan

Bernat Marimón

Fa 25 anys, del 3 al 14 de setembre de l'any 1992, es va celebrar la novena edició dels Jocs Paralímpics a Barcelona. Prop de 4.000 esportistes, de 82 països diferents, van competir en un total de 15 disciplines diferents. I amb la col·laboració d'uns 7.000 voluntaris van fer de la cita un èxit esportiu i organitzatiu.

La novel·la Lucius Minicius Rides Again, escrita en anglès per Bev Allan, ens situa de nou en aquest context. Gúdrun, la protagonista, té 13 anys i poques ganes que s'acabi l'estiu i tornar a l'escola i la rutina. Però quan el seu pare reapareix a la seva vida i la Petra dóna el tret de sortida als Jocs Paralímpics, la vida de Gúdrun canvia radicalment.

Durant els dotze dies que duren els Jocs, la protagonista es veu submergida en una muntanya russa d'emocions mentre experimenta un viatge que la farà descobrir certs aspectes desconeguts d'ella mateixa, dels seus pares i de l'emocionant i vibrant món dels Paralímpics, on tot és possible. Com s'hagués imaginat mai que una persona sense braços pogués jugar a tenis taula?

La novel·la parla sobre els valors essencials de l'ésser humà amb un estil fluid i amè. Adequat per a totes les edats i ideal per animar-se amb una lectura en anglès.

Editorial Círculo Rojo, 2015.

VINYETA

Puigdimoni per Sara Medina Peris

COL·LECTIUS DEL BARRI

ASSEMBLEA GROGA DE SANTS
Assemblea de la comunitat educativa -mestres, famílies i alumnat- per defensar la qualitat de l'educació pública.
assembleagrogasants.blogspot.com
assembleagrogasants@gmail.com
@AssGrogaSants

CASTELLERS DE SANTS
Assajos dimarts i divendres.
borinots@borintos.cat
Local d'assaig: Escola Jaume I.
C/ Comtes de Bell-lloc, 86

COOPERATIVA DE CONSUM PANXA CONTENTA
Grup de consum crític
Dijous de 19h a 22h
panxacontenta.wordpress.com

FEM FRONT AL TURISME A SANTS
Comissió de l'ABS per afrontar la massificació turística a Sants
http://frontturisme.sants.org

GRUP D'HABITATGE DE SANTS
Col•lectiu pel suport mutú davant les problemàtiques d'habitatge
https://www.facebook.com/GrupHabitatgeSants
Diumenges a les 16h.
Pl. Joan Corrades

HORTET DE LA FARGA DE SANTS
Noguera Pallaresa 27, persiana metàl·lica
hortetdelafarga@gmail.com
Estiu: diumenges a la tarda
Hivern: diumenges al matí

LA LLEIALTAT SANTSENCA
Espai per a usos veïnals cooperatius i de cultura popular
https://www.lleialtat.cat/
C/ Olzinelles, 31

LA PAH
Plataforma d'afectats per la hipoteca
Acollida i Assessorament col•lectiu: dilluns 18h
Emplenar fitxes: per confirmar
Assemblea de PAH Barcelona dimarts 18h
(atenció a estudiants: dilluns a les 17:00 al local)
c/ Leiva, 44

SANTS. TV
Televisió comunitària de Sants
http://sants.tv
contacte@sants.tv

UNIVERSITAT LLIURE A SANTS
http://sants.unilliure.cat
unilliure@gmail.com

CSA Can Vies
C/ Jocs Florals, 40

Assembea dimecres a les 19h
Kfeta dimarts i dijous de 18h a 22h
https://canvies.barrisants.org
canvies@gmail.com
@SomCanVies

ACCIÓ LLIBERTÀRIA SANTS
Adherida a la Federació Anarquista de Catalunya (FAC)
Dimecres a les 19.30h a Can Vies
acciollibertariasants@riseup.net
@AccLlibSants

JÓVENS DE LES TERRES DE L'EBRE
Col•lectiu per la defensa del territori
Dijous a les 20h
jovensebre.blogspot.com.es
@Jovens_Ebre

LA BURXA
Periodic de comunicació popular
Primer dimarts de mes a les 21h
laburxa@gmail.com
@laBurxa

LA GUERXA
Espai de salut
Dilluns a les 20h
@LaGuerxa
espaisalutcanvies@gmail.com

NEGRES TEMPESTES
Col·lectiu llibertari per l'alliberament dels pobles
http://negrestempestes.cat
negrestempestes@gmail.com

Casal independentista de Sants
C/ Muntadas, 24

De dilluns a divendres de 18h a 23h
https://cis-jaumecompte.cat
@cis.jaumecompte

ARRAN SANTS
Organització juvenil de l'esquerra independentista
http://arran.cat/
sants@arran.cat
@ArranSants

COLLA BASTONERA
Grup de cultura popular
https://collabastonerasants.wordpress.com
collabastonerasants@gmail.com

ENDAVANT SANTS
Organització Socialista d'Alliberament Nacional
http://www.endavant.org
@EndavantSants

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL
Assessorament laboral
Dilluns de 18:30h a 21h
COS Barcelonès

Can Batlló
C/ Constitució, 19
C/ 11 de juny de 2011

Espai veïnal autogestionat
Dilluns a dijous de 10h a 13h i de 18h a 21h
Divendres de 10h a 13h I de 18h a 22h
Dissabtes de 10h a 21h
https://www.canbatllo.org/
@CanBatllo

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ DELS MOVIMENTS SOCIALS
Arxiu de documentació dels moviments socials
Dilluns, dimarts i dijous de 17h-19h
http://arxiu.laciutatinvisible.coop/
arxiudelaciutat@gmail.com

ESPAI ARTS
Col•lectiu d'artistes
Dijous de 10:30h a 13h
@ArtsCanBatlló

ESPAI COMUNITARI DE FORMACIÓ PERMANENT
Projecte d'educació de persones adultes. En construcció col.lectiva.
espaicomunitariformaciopermanent.wordpress.com
espaicofope@gmail.com
@aprendreXviure

FUSTERIA COL•LECTIVA
Taller de fusteria comunitaria
Taller obert: dilluns de 10h a 13h i de 16h a 19h
Taller comunitari: dimarts de 10h a 13h i de 16h a 19h

LA NAU
Espai familiar
Actualment tancat per obres d'acondicionament pel fred
lanauespaifamiliar@gmail.com
@La_Nau

MALABARISTES INEXTREMIS
Taller de malabars
Dimecres de 18h a 20:45h

ROCÒDROM
Obert dilluns dimecres i divendres de 18h a 21h
Neteja col•lectiva dimarts de 18h a 21h
Dones escaladores dimecres de 10h a 13h

TALLER COL•LECTIU D'INFRAESTRUCTURES
Taller d'infraestructures col•lectiu
Dimecres de 10h a 13h i dissabte de 10h a 14h

TALLER OBERT DE MOBILITAT
Espai d'autoreparació de vehicles
Dimecres i dijous de 17h a 20h
Divendres 10h-13h

Centre Social de Sants
C/ Olzinelles, 30

Associació de veïns I veïnes de Sants
Dilluns a divendres de 10h a 13h i de 18h a 21h
www.centresocialdesants.org
csocialsants@gmail.com

ASSEMBLEA SALVEM LES PENSIONS
Espai de defensa del sistema Públic de pensions
Dimecres de 18:30h a 20:30h
salvemlespensions.wordpress.com
salvemlespensions@gmail.com
@Salvemlespensions

Casal de Joves de Sants
C/ Alcolea cantonada c/ Violant d'Hongria

@casaljovesants
casaljovesants.wordpress.com
casaljovesants@gmail.com

Si trobes a faltar el teu col•lectiu et pots posar en contacte amb nosaltres a: laburxa@gmail.com

Mobilització pel reallotjament immediat dels veïns del Camí de la Cadena

Parlem amb Laila Kharchaf, veïna afectada del Camí de la Cadena i amb en Jordi Falcó, del Centre Social de Sants. Parlem amb ells el dissabte 27 de gener, tot just uns minuts després d'acabar la manifestació que ha aplegat a mig centenars de veïnes i que ha passat pels pisos destinats a reallotjar els últims habitants d'aquesta zona de cases d'autocontrucció. Demanen un reallotjament immediat, doncs els pisos fa més d'un any que estan construïts i buits.

Aquest carrer del barri de LÑa Bordeta està afectat pel pla urbanístic que està redissenyant tota la zona de Can Batlló. En aquest pla totes les cases del Camí de la Cadena han d'anar a terra.

Rubén Molina

"El no reallotjament és una qüestió administrativa de falta de donar-li prioritat"

El Camí de la Cadena és l'última zona de Barcelona de barraques, com ho valoreu?

L: És la vergonya més gran de Barcelona, pitjor que el Camp de la Bota. Hi ha moltes rates i les condicions no són dignes.

J: És una zona que ha canviat molt. Abans era un camí que conduïa fins aquí a la zona de les cases on encara viuen aquests veïns.

Teniu la sensació que han deixat degradar aquesta zona?

L: La veritat és que sí. A més, des de que sabem que hem d'anar fora, està tot pitjor perquè com hem de marxar ja no s'arregla res. Està ple de bitxos, rates, goteres, ara fa pena veure-ho. Aquestes cases eren precioses abans. L'altre dia es va caure un sostre de una de les cases i així s'ha quedat.

Quant de temps tenen aquestes cases del Camí de la Cadena Laila?

L: Jo fa trenta-sis anys que hi visc, però les cases tenen molt més. Et mentiria si et digues alguna cosa concreta, però el meu pare ja porta aquí setanta anys, es a dir que molt

Quants veïns estan afectats pel reallotjament?

J: En total són unes seixanta persones aproximadament. Són les cases que donen al carrer Parcerisa i les de l'interior del pati on hi ha uns altres dotze habitatges. Estem parlant que són cases petites on hi viuen entre tres i cinc persones adultes i molts menors.

L: Hi ha veïns van poder demostrar que estaven abans del pla i altres que no. Però tots tenen dret a estar reallotjats. Aquí estem lluitant per tots. Hi ha gent de lloguer i altre que tenim el certificat de propietat

Quin és el problema pel qual no s'esta efectuant el reallotjament?

L: Diuen que hi ha problemes amb els papers. Però a nosaltres no ens expliquen res. Sort de la gent del Centre Social que ha fet seguiment i ens han ajudat a saber què passava i a informar-nos. Ja no confiem en l'ajuntament.

J: Ara mateix només és per desídia municipal. És una qüestió administrativa de falta de donar-li prioritat. Estava previst que anessin a viure abans del Nadal. Sempre falta algun paper. Ara hi ha al calendari una nova data que tampoc es complirà que és abans d'acabar febrer. Han incomplert tots el calendaris i la situació d'aquestes persones és desesperada. És el motiu pel qual els estem recolzant a visualitzar la seva situació.

Com els afecta estar en aquesta situació d'incertesa i de no poder anar als pisos nous que tenen adjudicats?

J: Ja havien d'haver anat a viure a l'estiu. El fet de saber que aquestes cases són ara mateix temporal i que han de marxar, ha fet que els habitatges hagin patit un degradament accelerat.

L: De l'ajuntament només ens han trucat per dir-nos que no sortíssim al carrer i no féssim res. Quan va caure el sostre d'una de les cases no ens van ajudar en res. Sempre van amb mentides. Els pisos ja estan fets des de fa un any. Teníem tot preparat per marxar abans de Nadal com ens havien promès i al final res. Això fa que la gent estiguem molt cansades i ningú es vol gastar els diners en mantenir les cases on vivim. Estan les cases molt malament que ara amb el mal temps empitjora per les goteres. Ja tenim els pisos adjudicats, jo tinc el 1r 5ª, els hem vist, només cal que poguem firmar el contracte.

Quines accions tenen previstes fer si el calendari es segueix incomplint?

L: Hem fet aquesta protesta on han vingut molts veïns, a qui estem molt agraïts pel seu suport. Però si cal tornarem a sortir a manifestar-nos per tal que tinguem una solució immediata. Tenim molta gent que ens vol i que ha respost. L'associació de veïns ens ha ajudat molt, que si no fos per ells no ens haguéssim enterat de res. L'ajuntament al principi no anava a reallotjar les persones que vivien a l'interior del pati on hi ha dotze llars. Per l'ajuntament no existien, en canvi sí que arribaven les multes i els rebuts de l'aigua i la llum. Hem aconseguit reallotjar a tothom.

Hola, putero

Sara Medina Peris

Arran de l'anunci "Hola, putero" protagonitzat per Towanda Rebels, ha ressorgit un debat que sempre és bastant polèmic: la prostitució. La pregunta de partida és: podem qüestionar-la? Podem debatre sobre el tema? Podem tenir una opinió al respecte? Últimament escoltem veus que diuen que no, que les dones que no l'exercim no estem legitimades a parlar-ne ja que, en fer-ho, parlem en veu de totes les treballadores sexuals que decideixen exercir-la lliurement i voluntàriament i que, per tant, les silenciem i les victimitzem sense que ho vulguin. Però jo no sé si hi acabo d'estar d'acord: jo no sóc mare, però puc opinar sobre la maternitat; tampoc sóc treballadora tèxtil d'una empresa a l'Índia, però se'm permet qüestionar el model existent; encara menys sóc una dona casada, però puc parlar del matrimoni. Per què no ho puc fer de la prostitució? No és un model de societat que ens afecta a totes? I què passa amb les prostitutes que no ho fan tan lliurement ni tan voluntàriament? I què passa amb les que volem qüestionar la prostitució des d'una perspectiva política i estructural i no només des de l'experiència individual? I, fins i tot, en el supòsit que oblidéssim el vessant polític —que és el que, en realitat, més hauria d'interessar —, i ens centréssim únicament en l'experiència individual, tal com es pregunta Beatriz Gimeno: per què només hauríem d'escoltar a les prostitutes contentes? Algú dirà que el problema sorgeix perquè no sabem diferenciar entre «treballadora sexual» i «dona explotada». Doncs bé, jo crec que és precisament de fer aquesta diferenciació que neix el problema: són coses diferents, sí, però ambdues conviuen sota el mateix marc i, per tant, no hauríem de legitimar la totalitat d'un món (fins i tot als consumidors) partint només del reclam d'una part; la part més privilegiada, per cert. És un fals discurs. Quan parlem de política intentem deixar de costat el punt individual per parlar del fet col•lectiu, i ho podem fer amb gairebé qualsevol tema menys amb alguns molt concrets, la prostitució n`és un. Per què costa tant politizar-la? Què s'amaga rere aquest debat? Sovint, a més, s'equipara la prostitució amb qualsevol altra feina. Això, sincerament, és també complicat d'empassar. Com ens recorda Beatriz, el sexe té un significat concret dins la nostra societat, aquell que hem anat construint, i la subjectivitat ens la creem tots i totes del mateix lloc, amb més o menys variacions en funció de la deconstrucció personal de cadascú, però, ens agradi o no, mamant del mateix imaginari compartit, per tant, avui en dia, no és el mateix. Si fos el mateix, parafrasejant a Beatriz, «seria també el mateix que el teu cap et toqués un colze o una teta», i totes sabem que no és el mateix.